

barn försmäktade der i vild förtviflan. Lidande brist på allt det nödvändiga, tvungna att fördraga hunger och törst, misshandlade af deras grymma vaktare, de råa matroserna, återstod för dem ingenting annat, än den smärtsamma erinringen af fordna fröjder, den plågsamma utsigten om en förskräcklig framtid. Somliga höllo sig i sin förtviflan alldeles stilla; andra rasade högt, skakade på sina kedjor och förbannade sina plågåre; andra åter skuro tänderna och grubblade på mörka hämndeplaner. Dessa sednare voro de farligaste i sina herrars ögon. Dubbla ringar fjettrade dem vid skeppsväggarne. Till och med i fångenskapen ingåfvo de fruktan och förskräckelse.

Medlidsamma flögo Loangos och Kassangos blickar öfver deras olyckliga landsmän, och vid det gränslösa eländet, som öfverallt mötte dem, glömde de nästan sina egna lidanden. Alltför snart blefvo de dock erinrade derom. Framskuffade af de råa soldaterna, stapplade de mellan asplankningarna till yttersta ändan af rummet. Hvarje plats var redan upptagen. Man gjorde likväl rum, och ännu trängre än förut måste de olyckliga packa sig tillsammans, så att de lågo som sillar i en tunna. Kassango och Loango blefvo fastkedjade och slutligen af matroserne öfverlemnade åt sitt öde.

Dagen förgick, natten kom, men ingen af de båda olyckliga förmådde tillsluta ögonen. Kassango tänkte på sina föräldrar, på sin syster, på hemmet, på den förlorade